

Larissa Lankinen:

Toiselle tasolle

Kaikki tulee joskus menetämään jonkun tärkeä henkilö elämästä, mutta se mikä tässä on kauheatta on että ei tiedä milloin.

Minun nimi on Jennie ja olen 17 vuotta.

Minä tiedän miltä tuntuu kun joku tärkeä henkilö jättää tämän maailman.

Juuri se hetki kun saat tietää että hän ei enää elää ja juuri se hetki kun tajuat mitä on tapahtunu.

Minä myös tiedän miltä tuntuu että elämä on ihainkuin vuoristo rata, joskus elämä mene paremin ja joskus huonomin.

kaikki alkoi vuosi sitten, oli hieno aurinkoinen kesä päivä.

En ollu koskaa aijatellu että elämä voi muuttua puhelun jälkeen, mutta sitä sain minä kokea juuri tämä päivä.

Sain tietää että yksi minun lähemistä kavereista oli tehnyt itsarin.

Minun maailma romahti juuri sillä hetkellä. Tunsin että se oli minun vika että hän kuoli, kerta en tehny mitää asialle ja enkä tietäny että hän oli voinut huonosti.

Minä sulkesin minut ja enkä puhunu minun surusta kenenkää kanssa, tunsin minut yksinäiseltä ilman häntä ja enkä tietäny mitä minä teen ilman häntä.

Kaikki mitä minä tein tuntui turhalta juuri silloin. Olin niin masentunu ja olin lähellä otta myös itsari, mutta olen iloinen että en tehny.

Kerta 100 päivän jälkeen päätin että oli aika olepettaa olla masentunu ja että suru ei saanu otta ylit.

Minä löysin voimia musasta. Aloitin kirjoitaman biisejä ja tekemään musaa.

Musa oli isoin osa minun elämästä silloin ja se on nyttten myös.

Kun minä kuuntelen jotain hyvää biisiä niin tuntuu ihain kuin pääsen toisen mailmaan, parenpaa maelmaan. Tunne että ei ole mitä huoleija, iloa tai vähän ihan kuin ”hakuna matat.”

Olin löytäny takaisin minut itseni mutta se kesti aikaa tehdä myös.

Mutta tämä tarina minusta ei lopu tähän.

Kun luulin kaikki oli hyvin niin tapahtui sama asia taas.

Kukaus sitten kuoli minun paras kaveri, kuuden vuoden ystävyys loppuu noin vain.

Onnetumuus oli syynä tämä kerran,tunsin vihan sisällä että en ollu paikan päällä taskaan.

Että olisin pystyny pelastaa hänet jos olisin ollut sielä.

Mutta tämä kerta en antanu surun voitaa. Rupesin heti tekemään yhtä biisijä.

Biisi mikä kertoi miten mä tunnin.

Ja sitten tuli se päivä, päivä kuin oli aika sanoa moikka ja aika kuin sain mahdollisuus laulata se biisi.

” Sä pidit uimisesta jaa se oli myös sinun loppu, parempi lopettaa elämä sillä tavalla mistä tykkää.

Minä ikävöin sinua ja sinä ikävöit varmaa minua. Mutta me tavamme joku päivä taas ,sitä lupaan minä sinulle.

Nähdään kohta veljeni”

Ihan kuin biisissä niin elämä täytyy menne toiselle tasolle ja sitä teki minun elämä.